

וניה לקח ניר וצייר בעפרונו איש קטן - ראש עיגול, נקודות לעיניים, פסיק לאף, קו כפה, בטן כמו מלפפון, ידיים ורגליים כמו גפרורים. פשוט כך צייר אותו. הוא לא עשה יותר ופתאום..

"שלום" שרק האיש הקטן "קוראים לי פיטולקה. ומה שמך?"

"שמי וניה" ענה הילד המופתע.

"סליחה, לא שמעתי" אמר האיש "אם לא

קשה לך, צייר לי אוזניים, בבקשה."

"בוודאי, אין בעייה" קרא וניה ומהר צייר על הראש אוזניים.

"אני מודה לך מאוד" שמח פיטולקה "אני שומע נהדר.

הציורים של וניה

כתב וו. ברסטוב

צייר מ. מיטורין

1962

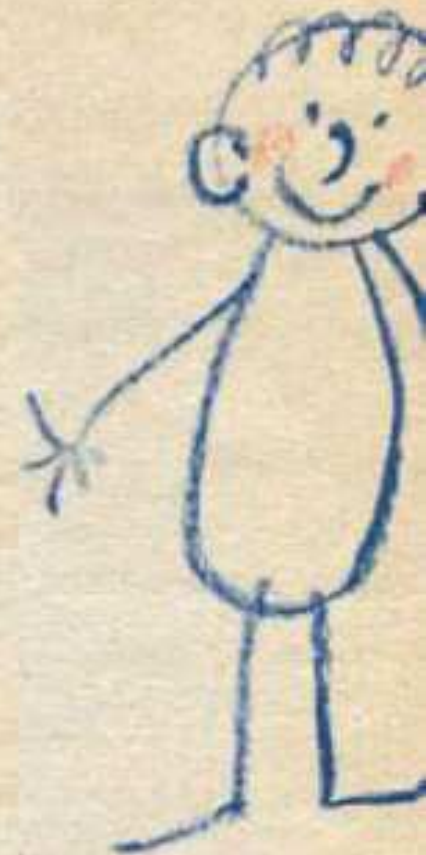
המחק שפשף את הכובע והכובע
נעלם. שפשף את המעיל והמגפיים
והמעיל והמגפיים כמו לא היו.
וניה תיקן את הציור, הוסיף לפיטולקה
מכנסיים קצרים ולא האמין לעיניו
"במכנסיים קצרים ועם זקן? זה לא
יתכן. מחק! תעזור!"
המחק הוריד לפיטולקה את הזקן
והאיש הקטן נעשה צעיר יותר.
"הי, וניה. הבה נשחק כדורגל" קרא
פיטולקה "צייר לי כדור!"

וניה צייר לפיטולקה כדור יפה.
"עכשיו נוכל לשחק!" אמר פיטולקה.
"אבל איך אוכל לשחק אתך" התלבט וניה "אתה מצוייר, וגם
הכדור מצוייר. אתה יודע מה? תתאמן כאן זמן מה ואני אלך
החוצה, אשחק עם הילדים. אל תהיה עצוב, אחזור מהר."
והלך.
אבל לפיטולקה נעשה עצוב כל כך שאפילו המחק ריחם עליו
ואמר "בוא, אני אשחק אתך כדורגל."
"מצוין" שמח פיטולקה "תפוס כדור!"
המחק בעט בכדור. "בום!" מחצית כדור כאילו לא הייתה.
נמחקה. עוד פעם! עכשיו כבר לא נשאר דבר מהכדור.

רק שהאוזן היא ממש על הלחי. אבל אם כך
צריך, אין דבר."
"לא לא צריך כך" אמר וניה "נו מחק, עזור לי!"
המחק שפשף את האוזן והיא נעלמה. וניה צייר
אוזן חדשה ושם אותה איפה שצריך.
"אתה רוצה שאשפשף לך את אפך?" שאל
המחק.
"תודה, לא. מוטב שתשפשף לי את הלחי
השנייה. תבינו, הניר לבן כמו שלג, ואני,
ברשותכם, קופא..."
"איך זה יתכן?" השתומם וניה וצייר לפיטולקה
מעיל, מגפיים, כובע עם אוזניות וגם זקן, כדי
שהצוואר לא יתקרר.
"איך עכשיו? התחממת, סבא?" שאל הילד.

"תודה נכדי" אמר פיטולקה בקול עבה
"כיבדת איש זקן. אוכל לעבור כך את
החורף..."
"רק רגע" אמר וניה "עכשיו מתחיל
הקיץ" הוא צייר שמיים בעפרון כחול,
בירוק צייר דשא ועצים, ואת השמש
הזורחת צייר בעפרון צהוב.
"איך עכשיו? טוב יותר?" הוא שאל את
פיטולקה.
"יכול היה להיות טוב" נאנח פיטולקה
"אבל אני עכשיו כמו במרחץ. אילו רק
יכולתי להוריד את המעיל."
"סליחה, סבא!" התנצל וניה. "הי,
מחק. תעזור!"

"אלה התעלולים שלך, מחק" ניחש וניה "כמה פעמים ביקשתי ממך לא לגעת בציורים שלי? לך עכשיו לקלמר!"
המחק נכנס בצייתנות לקלמר והתחיל לספור כמה פעמים וניה אמר לו לא לגעת בציורים. הוא ספר, ספר, טעה בחשבון והתחיל לספור מחדש. ואז שמע קול מוכר "בוא, מחק, תעזור לי. צריך למחוק לפיטולקה את הדמעות שלו."
המחק קפץ מהקלמר והופתע. יחד עם פיטולקה שיחקה קבוצת כדורגלנים ותחת השמש היוקדת עף כדור חדש.
"איזה ציור נהדר" שמח המחק ומיד ניגש למחוק דמעות של פיטולקה.

"תחזיר את הכדור!" קרא פיטולקה
"ת-ח-ז-י-ר!"
"איך אוכל להחזיר" התבלבל המחק
"הוא איננו. לא ניתן להחזיר מה שאיננו."
"כך! כך!" צעק פיטולקה "אספר לווניה את הכל!"
"לא תספר" התרגז המחק "כי אמחוק לך את הפה. אינני סובל בכיינים ומלשינים!"
"לא צר-ר-.."
וזה הכל שפיטולקה הספיק לצעוק. היה לו פעם פה, ועכשיו נשאר רק מקום ריק. עכשיו הוא יכול היה רק למשור "מגיע לך, יבבן! מגיע לך, מלשין!" לעג לו המחק "הייתי מוחק את כולך לגמרי. רק חבל על הניר."
וניה חזר.

"מה קרה כאן? איפה הכדור? הי, פיטולקה, מה עשית עם הכדור? מדוע אתה שותק? אין לך פה או מה?"
הילד הביט על פיטולקה וראה שבאמת במקום הפה נשאר רק מקום ריק.
"הי מחק, מה קרה כאן כשלא הייתי? אני שואל אותך ברור או לא? ענה!"
"נכון שהוא מדבר ברור" חשב המחק "אילו רק מילמל לא הייתי מבין אותו."

